

ZAPYTANIE USTNE WYMAGAJĄCE DEBATY O-0059/06

zgodnie z artykułem 108 Regulaminu

skierowane przez: Luis Yañez-Barnuevo García, Miguel Martínez Martínez, Carlos Carnero González, Willy Meyer Pleite, Raúl Romeva i Rueda, Ignasi Guardans Cambó, Josu Ortuondo Larrea, Bernat Joan i Mari, Inés Ayala Sender, Maria Badia I Cutchet, Enrique Barón Crespo, Joan Calabuig Rull, Rosa Díez González, Bárbara Dührkop Dührkop, Iratxe García Pérez, David Hammerstein Mintz, Antonio Masip Hidalgo, Manuel Medina Ortega, Emilio Menéndez del Valle, Javier Moreno Sánchez, Rosa Miguélez Ramos, Raimon Obiols i Germà, Francisca Pleguezuelos Aguilar, Teresa Riera Madurell, María Salinas García, Antolín Sánchez Presedo, María Sornosa Martínez, Elena Valenciano Martínez-Orozco, André Brie, Evelyne Gebhardt, Lissy Gröner, Klaus Hänsch, Karin Jöns, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Helmut Kuhne, Heinz Kindermann, Constanze Krehl, Jo Leinen, Erika Mann, Helmuth Markov, Tobias Pflüger, Bernhard Rapkay, Heide Rühle, Martin Schulz, Frithjof Schmidt, Feleknas Uca, Ralf Walter, Sahra Wagenknecht, Gabriele Zimmer, Jörg Leichtfried, Hannes Swoboda, Karin Scheele, Johannes Voggenhuber, Philippe Busquin, Véronique De Keyser, Mia De Vits, Alain Hutchinson, Marc Tarabella, Adamos Adamou, Kyriacos Triantaphyllides, Ole Christensen, Poul Rasmussen, Vladimír Maňka, Borut Pahor, Mojca Drčar Murko, Toomas Ilves, Andres Tarand, Kader Arif, Marie-Hélène Aubert, Jean-Luc Bennahmias, Pervenche Berès, Guy Bono, Marie-Arlette Carlotti, Françoise Castex, Jean Cottigny, Harlem Désir, Anne Ferreira, Jean-Claude Fruteau, Catherine Guy-Quint, Jacky Henin, Pierre Moscovici, Gérard Onesta, Bernard Poignant, Marie-Line Reynaud, Catherine Trautmann, Gilles Savary, Yannick Vaugrenard, Bernadette Vergnaud, Francis Wurtz, Satu Hassi, Henrik Lax, Reino Paasilinna, Esko Seppänen, Stavros Arnautakis, Katerina Batzeli, Panagiotis Beglitis, Stavros Lambrinidis, Diamanto Manolakou, Dimitrios Papadimoulis, Nikolaos Sifunakis, Georgios Toussas, Marilisa Xenogiannakopoulou, Alexandra Dobolyi, Szabolcs Fazakas, Zita Gurmai, Gyula Hegyi, Edit Herczog, Csaba Tabajdi, Proinsias De Rossa, Mary McDonald, Vittorio Agnoletto, Giovanni Berlinguer, Giusto Catania, Giovanni Fava, Donata Gottardi, Umberto Guidoni, Lilli Gruber, Luisa Morgantini, Roberto Musacchio, Pasqualina Napoletano, Marco Rizzo, Guido Sacconi, Mauro Zani, Nicola Zingaretti, Aloyzas Sakalas, Robert Goebbels, John Attard-Montalto, Louis Grech, Joseph Muscat, Thijs Berman, Sophia in 't Veld, Joost Lagendijk, Kartika Liotard, Edith Mastenbroek, Erik Meijer, Margrietus van den Berg, Jan Wiersma, Genowefa Grabowska, Bogusław Liberadzki, Józef Pinior, Francisco Assis, Luis Capoulas Santos, Paulo Casaca, Manuel dos Santos, Edite Estrela, Emanuel Fernandes, Elisa Ferreira, Ilda Figueiredo, Ana Gomes, Pedro Guerreiro, Joel Hasse Ferreira, Jamila Madeira, Miguel Portas, Sérgio Sousa Pinto, Michael Cashman, Richard Corbett, Bairbre de Brún, Robert Evans, Richard Howitt, Glenys Kinnock, Caroline Lucas, David Martin, Linda McAvan, Arlene McCarthy, Peter Skinner, Terence Wynn, Richard Falbr, Jaromír Kohlíček, Jiří Maštálka, Miloslav Ransdorf, Vladimír Remek, Libor Rouček, Daniel Stroj, Jan Andersson, Carl Schlyter, Jonas Sjöstedt, Eva-Britt Svensson, Åsa Westlund, Johan Van Hecke, Panayiotis Demetriou, Marios Matsakis, Marie Isler Béguin, Alain Lipietz, Marco Cappato, Lidia Geringer de Oedenberg, Mary Honeyball, Pierre Schapira, Justas Paleckis, Riitta Myller, Giovanni Pittella, Bernadette Bourzai, Gary Titley, Vincenzo Lavarra, Neena Gill, Martine Roure, Glyn Ford, Alfonso Andria, Lapo Pistelli, Tatjana Ždanoka oraz Bronisław Geremek
do Komisji

Dotyczy: Potępienie reżimu Franco w siedemdziesiątą rocznicę przewrotu stanu dokonanego przez Franco

Tego roku obchodzimy 75 rocznicę proklamacji II Republiki Hiszpańskiej oraz 70. rocznicę faszystowskiego powstania w dn. 18 lipca, które obaliło demokratycznie wybrany, republikański rząd i wywołało wojnę domową, która następnie doprowadziła do trwającej 40 lat okrutnej dyktatury. Zgubne oddziaływanie na ludność hiszpańską dyktatury generała Franco, ustanowionej siłą dzięki pomocy i z udziałem nazistowskich Niemiec oraz faszystowskich Włoch, objęło, między innymi, dziesięciolecia opóźnienia w zaangażowanie się Hiszpanii w europejski projekt integracji, który

doprowadził do dzisiejszej UE.

Godne podziwu przejście do demokracji pomiędzy 1978 a 1982 r. oparte było na wartościach i ideałach II Republiki Hiszpańskiej. Do tej pory jednak w żaden sposób nie wynagrodzono moralnie ofiar przewrotu oraz okresu dyktatury. Przeszło sto tysięcy Hiszpanów zostało zamordowanych między 1939 a 1975 r., i do dzisiaj ciała 35 tysięcy osób nie zostały wydobyte z rowów i pól na całym obszarze Hiszpanii, w tym szczątki wielkiego poety Frederico Garcii Lorki. Tortury i pozasądowe egzekucje oraz inne przypadki masowego pogwałcania praw człowieka stanowiły zwyczajową praktykę podczas tych długich lat dyktatury. Pół miliona Hiszpanów zmuszonych było do ucieczki z kraju, w tym Juan Ramón Jiménez, zdobywca literackiej Nagrody Nobla, a setki tysięcy zostało aresztowanych i zatrzymanych w obozach koncentracyjnych i obozach pracy, z których ostatni zamknięto w 1962 r.

Rada Europy niedawno przyjęła przeważającą większością głosów wniosek w sprawie "międzynarodowego potępienia dyktatury Franco". Stanowi to pierwsze ogólnoświatowe potępienie tego reżimu. W tym kontekście szczególnie ważne, naszym zdaniem, wydaje się odniesienie, zawarte w sprawozdaniu Takkuli w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu i Rady w sprawie ustanowienia programu "Obywatele dla Europy" na rzecz promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego w okresie od 2007 do 2013 r., dotyczące ofiar dyktatur w Europie, pomiędzy którymi reżim Franco w Hiszpanii bez wątplenia zajmuje, niestety, czołowe miejsce

Posłowie, którzy podpisali niniejsze pytanie, pragną wierzyć, że w żadnym z państw członkowskich nie powtórzy się dyktatura, jaką znosiła Hiszpania przez cztery dziesięciolecia. Wierzymy, że duch Unii Europejskiej, opartej na rządach prawa oraz ideałach wolności, demokracji i poszanowania praw człowieka oraz praw podstawowych, nabierze jeszcze większego znaczenia, jeśli przestanie się przemilczać okropności dyktatur europejskich.

Czy nie byłoby właściwe, gdyby Komisja zajęła stanowisko w sprawie potępienia dyktatury Franco? Czy Komisja zamierza podjąć jakieś działanie w celu wspomoczenia tych, którzy byli lub nadal są ofiarami reżimu Franco?

Przedłożone: 06.06.2006

Przekazane: 08.06.2006

Termin na udzielenie odpowiedzi: 15.06.2006